

WER DEMONSTRIERT IN MOSKAU

Sovjetiske angreb på den uafhængige fredsbevægelse

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

■ »Den uafhængige fredsbevægelse ønsker at forvirre, demobilisere og underminere anti-krigsbevægelsen og dens politik tjener til at skjule og retfærdiggøre USA's og NATO's aggressive og militaristiske politik«.

■ »Hvis organisationerne fastholder deres politik, vil vi mobilisere den virkelige anti-krigsbevægelse for at isolere og ødelægge organisationernes arbejde«.

— *Juri Shukov, præsident for den sovjetiske fredskomite, fast kommentator i Pravda, anset for talerør for politbureauet.*

Der lyder nye toner fra Moskva i forhold til den vesteuropæiske fredsbevægelse.

Vi bringer i dette særtryk af KT den fulde ordlyd af et brev fra Juri Shukov til de vestlige fredsbevægelser. Brevet er interessant fordi det med usædvanlig klarhed udtrykker den sovjetiske frygt for at de vestlige fredsbevægelser skal udvikle sig til en bevægelse vendt mod begge supermagters krigsforberedelser.

Anledningen til det sovjetiske udfald er forberedelserne til den internationale fredskonference i Berlin midt i maj.

Konferencen arrangeres af den uafhængige fredsbevægelse — den del af fredsbevægelsen som har tilsluttet sig den berømte END-

appel, der klart tillægger begge supermagter et ansvar for krigstruslen.

END-organisationerne har afvist et sovjetisk ønske om at deltage i det forberedende arbejde og øve indflydelse på konferencens dagsorden. Man har fastholdt at repræsentanter for den uofficielle østlige fredsbevægelse skal inviteres til konferencen og afvist sovjetiske krav om at man f.eks. ikke kan diskutere »det tyske spørgsmål«.

Forud for det sovjetiske brev har der været afholdt flere møder i Moskva mellem repræsentanter for konferencens forberedelsesgruppe og den sovjetiske fredskomite. En af forberedelsesgruppens repræsentanter, tyskeren R. Steinke, oplyser i en

pressemeddelelse, at de sovjetiske repræsentanter på et møde i oktober direkte truede med at »mobilisere den virkelige anti-krigsbevægelse for at isolere og ødelægge Berlin-konferencen« hvis man ikke fulgte de sovjetiske krav.

Pressionen har foreløbig medført at den finske organisation har forladt det forberedende arbejde.

SÆRTRYK

Den fulde ordlyd af Juri Shukows brev til de vestlige fredsbevægelser

Den sovjetiske komité til
forsvar for freden

Moskva, den 2. december 1982

Kære venner!

Det er idag vigtigere end nogensinde, at de forskellige freds kræfter indgår i en dialog med hinanden og arbejder henimod en bedre gensidig forståelse. Derfor vil vi i al oprigtighed meddele jer nogle af vore overvejelser med hensyn til den videre udvikling af fredskampen. Det er den alarmerende internationale udvikling, der har givet os anledning hertil.

Doktrinen om et »korstog« mod Sovjetunionen og andre socialistiske lande, der ligger til grund for den nuværende amerikanske regerings politiske kurs, er ikke blot årsagen til en total politisk, ideologisk og økonomisk konfrontation. USA's og NATO's ledende talsmænd beklender sig åbent til deres planer om en atomkrig.

På trods af de løbende drøftelser om rustningsbegrensning er den praktiske forberedelse i Europa af opstillingen af en ny generation af amerikanske atomraketter i gang. Der findes temmelig entydige tegn på, at antallet af Pershing 2 og krydsermissiler, der skal stationeres, skal være 3 eller endog 4 gange så stort som fastsat i NATO's dobbeltbeslutning fra 1979. Og ikke nok med det: USA vil også stationere Pershing 2 og krydsermissiler med atomsprængladninger i Israel.

Da opstillingen af de amerikanske raketter i Vesteuropa skal begynde i 1983, vil dette år efter vor opfattelse blive en særlig ansvarsfuld og på en måde

afgørende periode i kampen mod denne fare for freden og for den europæiske sikkerhed. Det er ikke kun os, der tænker sådan. Stadig flere mennesker i øst som i vest erkender klart, at man kun kan dæmme op for denne farlige udvikling, hvis alle, som anser freden for noget dyrebart, skrider til fælles og forenet handling. Fredsbevægelsen opnår overalt en så omfattende og repræsentativ karakter, at den udvikler sig til en væsentlig faktor i udenrigspolitikken, som alle politiske partier og alle regeringer må tage i betragtning.

Samtidig må man ikke overse, at freds kræfternes modstandere har sat deres aktivitet voldsomt i vejret. De gør sig umage for at neutralisere og vildlede fredsbevægelsen og lede dens medlemmer i en forkert retning.

Indtil nu har fredsbevægelserne i øst som i vest — uanset hvilken strømning, bevægelse eller tendens de repræsenterer — altid set bort fra ideologiske forskelle, når det drejede sig om at gå ind for fred og afrustning i en fælles og sluttet front. Det er ikke svært at forestille sig, hvor meget enhedsaktionerne ville miste af deres virkning, hvis det inden for fredsbevægelserne skulle komme til splittelse og stridigheder på grund af disse forskelle.

I denne sammenhæng forekommer visse diskussioner os at give anledning til bekymring; diskussioner som er sat i gang af nogle personer og grupper. De har i sidste instans til hensigt at splitte fredsbevægelsen i hele verden med det formål at omdanne fredsbevægelsernes organer til en skyudsplads for åben ideologisk polemik og for at erstatte den vigtigste opgave af alle, den opgave der forener alle mennesker — at forhindre en atomkrig — med en strid om spørgsmål,

der ikke har noget til fælles med denne opgave.

I denne forbindelse vil vi gerne viderebringe vore indtryk fra »Konventet for atomnedrustning i Europa«, der blev afholdt i Bruxelles i juli dette år på initiativ af Bertrand Russel Fredsfonden og den såkaldte »Bevægelse for atomnedrustning i Europa« (END, o.a.). Arrangørerne forsikrede, at konventet havde som mål »at forene brede kræfter og lag, der hører til massernes fredsbevægelse, på grundlag af en omfattende diskussion; denne diskussion skulle udgøre en forudsætning for et frugtbart samarbejde«. En sådan opfattelse af samarbejdet mellem freds kræfterne kan man i sig selv kun hilse velkommen. Men forløbet og resultaterne af konventet i Bruxelles viste, at dets virkelige mål ikke var at forene, men at splitte fredsbevægelsen.

Før konventet diskuterede initiativtagerne længe og udførligt, om de skulle invitere repræsentanter fra de samfundsmæssige organisationer i de socialistiske lande. Til sidst sejrede det standpunkt, at man ved udvælgelsen af de deltagere, der skulle indbydes, ikke skulle give de virkelige massebevægelser af fredsfor kæmpere fra de socialistiske lande ret til at deltage, men derimod en gruppe af personer, som har forladt disse lande, som intet har til fælles med fredskampen og som ikke repræsenterer nogen som helst. Til gengæld er de meget aktive med at udbrede bagvaskelser og løgne om inden- og udenrigspolitikken i deres for henverende hjemlande. Som en undtagelse gav man adgang til enkelte repræsentanter fra Jugoslavien, Rumænien og Ungarn.

Dette har medført, at denne kongres, som det var meningen skulle omfatte hele Europa, ud-

artede til et vesteuropæisk foretagende. Dermed gav man gront lys for en udvikling, der pegede mod en spaltning af fredsbevægelsen i Europa.

Dette udløste forbløffelse og protester hos mange deltagere i konventet. Hvem kan virkelig for alvor tro, at en succesrig kamp for at konsolidere freden og sikkerheden i Europa er mulig uden de millioner af mennesker, der lever i de socialistiske lande på vort kontinent? Uanset hvad konventets arrangører måtte finde på at fremføre, så står det fast, at de forsøger at isolere de virkelige massebevægelser af fredsfor kæmpere i de socialistiske lande og at gøre nogle enkelt personer til deres forbundsfæller, som ikke arbejder for afspænding og nedrustning, men som beflitter sig på at svække den socialistiske orden.

Som bekendt var nedrustning i Europa konventets motto. Det er også velkendt, at Sovjetunionen som den eneste atommagt officielt har udtalt sig til fordel for fjernelsen af samtlige kernevåben fra det europæiske kontinent. De sovjetiske samfundsmæssige organisationer, ligesom alle oprigtige fredsfor kæmpere i udlandet glæder sig naturligvis over og støtter dette standpunkt. Nu er der imidlertid dukket folk op, der vil stemple disse organisationer som »officielle« og »afhængige«, fordi de støtter deres regerings freds politik.

Vi, som også mange andre, ser os nødsaget til at spørge: Hvad vil disse mennesker egentlig? Vil de likvidere kernevåbnene, eller vil de likvidere den fælles og omfattende antikrigsbevægelse, som man jo hverken i øst eller vest tilslutter sig på grund af en »regeringsfjendtlig« eller »regeringsstro« holdning, men på grund af dens antiimperialistiske

og antimilitaristiske karakter?

Det forekommer os temmelig uhyggeligt, at man under dække af at kæmpe for freden forsøger at trække deltagerne i fredsbevægelsen ind i en regulær kold krig mod offentligheden i de socialistiske lande, og at man forsøger at føre dem ind i en blindgyde med antisovjetiske og antikommunistiske paroler. En sådan adfærd lader sig på ingen måde retfærdiggøre af erklæringer fra konventets arrangører om, at de vil forblive »neutrale« over for begge »supermagter«, og at de vil holde den samme distance til begge udenrigspolitik.

Som bekendt er forberedelserne til det 2. konvent i Vestberlin i maj 1983 for tiden i fuld gang. Vi havde tillid til, at arrangørerne efter en grundig analyse af alle negative træk ved mødet i Bruxelles denne gang ville gribe sagen an på en anden måde: mere demokratisk, politik mere afbalanceret og mere ansvarlig. I så fald ville de sovjetiske samfundsmæssige organisationer, der tager deres udgangspunkt i, at alle freds kræfter grundlæggende ønsker at samarbejde med hinanden, være rede til at deltage i forberedelsen og gennemførelsen af denne kongres. Netop derfor hilste vi med tilfredshed forslaget om, at der skulle afholdes rådslagninger med Arbejdsgruppen for et kernevåbenfrit Europa i Vestberlin, som er umiddelbart ansvarlig for forberedelsen af det 2. konvent.

Vi håbede oprigtigt, at man i løbet af disse møder kunne finde et gensidigt acceptabelt grundlag for samarbejdet, således at der på konventet kunne komme en ægte dialog mellem freds kræfterne ikke blot i vest, men også i øst. Kontakterne med arrangørerne af konventet har imidlertid bekræftet vore værste anelser med hensyn til konventets karakter og orientering.

Vore samtaler i Moskva i oktober 1982 med repræsentanterne for Arbejdsgruppen for et kernevåbenfrit Europa i Vestberlin: J. Graafls, W. Grundwald, T. Schweisfurth og R. Steinké gav os yderligere beviser for, at man bevidst forsøger at aflede den frædselskende offentlighed opmærksomhed fra hovedkilden til den dødelige fare, der truer de europæiske folk — planerne om at stationere en ny generation af atomraketter i Europa i 1983. Det blev klart, at inddragelsen af kampen for et kernevåbenfrit Europa er rent formel, og at den er en indrømmelse til den virkelige massebevægelse af krigs-

modstandere, som protesterer mod stationeringen af de nye amerikanske raketter.

Det forekommer os ikke syndeligt lovende, at arrangørerne af kongressen i Vestberlin har til hensigt at fremkalde en bevægelse på tværs af blokkene, som proklamerer, at »begge blokke, især USA og Sovjetunionen, er lige ansvarlige«. De viger helt bevidst uden om en konkret analyse af de enkelte staters politik, og de ser stort på den kendsgerning, at Warszawapagten organisation flere gange officielt har stillet forslag om opløsning af begge blokke, medens de ansvarlige i NATO ikke har villet høre tale om noget sådant.

Al en eller anden grund tilsårer de ledende personligheder i Russell-fredsforbundet og i Bevægelsen for atomnedrustning i Europa endnu en vigtig kendsgerning. I den velkendte appel om atomnedrustning i Europa fra den 28. april 1980, der tjente som konventets politiske grundlag, har ophavs mændene til appellen gjort begge sider, dvs. øst og vest, lige ansvarlige for spændingen og samtidig opfordret USA og Sovjetunionen til at fjerne alle atomvåben fra Europa. Sovjetunionen skulle blandt andet indstille produktionen af sine SS-20 mellemdistanceraketter, og USA skulle tage afstand fra sin beslutning om at stationere krydsraketmissiler og Pershing 2 i Vesteuropa. Desuden blev begge stormagter opfordret til at ratificere SALT II.

Siden da har der aftegnet sig et temmelig klart billede af henholdsvis den sovjetiske og amerikanske holdning til disse krav. Som en ægte nullesning har Sovjetunionen foreslået at fjerne alle mellemdistanceraketter og taktiske atomvåben fra Europa. Den har standset opstillingen af mellemdistanceraketter, der er rettet mod mål i Europa, og er endda skredet til en ensidig reduktion af disse våben. Sovjetunionen har bestandsligt gjort sig til talsmand for ratificering og ikrafttræden af SALT II. Og endelig har Sovjetunionen taget et historisk initiativ: Den har påtaget sig forpligtelsen til ikke at være den første til at benytte kernevåben.

USA har imidlertid indtaget den modsatte holdning til alle disse spørgsmål, en holdning der lader hånt om fredsbevægelsens krav. De ansvarlige i Russell-fonden og i Bevægelsen for atomnedrustning i Europa lader, som om de ikke ved noget om alt dette, og de klynger sig til deres

forestilling om »lige ansvar«. Vi er fast overbevist om, at denne forestilling tjener til at desorganisere, svække og undergrave fredsbevægelsen og har til formål at retfærdiggøre USA's og NATO's aggressive og militaristiske politik.

Det viste sig, at organisatorerne af konventet ville sætte det såkaldte »tyske spørgsmål« på dagsordenen for på denne måde at rejse tvivl om ukrænkeligheden af de europæiske efterkrigsgrænser og krænkelse af og bogstav i Helsinki-slutakten. Sådanne politiske manøvrer kan vi kun vurdere som et forsøg på at revidere de velkendte traktater mellem Vesttyskland og dets naboer og Vestberlins status.

Det er heller ikke noget tilfælde, at arbejdsgruppen planlægger at afholde et seminar i Vestberlin i juni næste år i anledning af 30-årsdagen for det mislykkede kontrarevolutionære kup i DDR i 1953. Det drejer sig her helt åbenlyst om indblanding i DDRs indre anliggender og om et i grunden provokatorisk forsøg på at påtvinge fredsbevægelsen et problem, som ikke har noget omhelst med bevægelsen for et kernevåbenfrit Europa at gøre, og som genoplivrer revanchistiske stemninger.

Vi kan heller ikke på nogen måde acceptere den antidemokratiske holdning, som arrangørerne af konventet i Vestberlin indtager med hensyn til forberedelsen af dette møde. Man har meddelt os, at det kun er repræsentanter for de bevægelser, der bekender sig til den omtalte appel, som må deltage i forberedelseskomiteens arbejde. Det er imidlertid velkendt, at denne appel indeholder bestemmelser, der er uacceptable både for os og for mange andre fredsorganisationer. Ydermere er flere bestemmelser i appellen allerede forældede af de ovenfor nævnte grunde. Ved at klamme sig til den ovenfor nævnte klausul gør organisatorerne sig utilslørede anstrengelser for at bruge den som redskab til et selektivt valg af de personer og organisationer, der kan komme til konventet.

Hvad angår spørgsmålet om den mulige deltagelse af freds-komiteerne fra de socialistiske lande i konventet, har repræsentanterne for arbejdsgruppen i Vestberlin undvigende meddelt, at denne sag ikke kunne løses praktisk i forbindelse med komiteens regi. Jamen, hvordan vil de så fremme dialogen mellem øst og vest på konventet? De har til hensigt — det har de ladet os

forstå — at rette personlige indbydelser efter eget valg til nogle personligheder fra de socialistiske lande »som privatpersoner«, således at disse kun får stillet observatørstatus i udsigt. Dette er for os et bevis for, at arrangørerne af konventet simpelthen er bange for at møde virkelig modstand, og at de derfor vil udelukke de legitime repræsentanter for offentligheden i Sovjetunionen og de andre socialistiske lande. På denne måde vil de lettere kunne bedrive deres antisocialistiske propaganda.

Vi kan heller ikke erklære os indforståede med, at praktisk talte alle spørgsmål vedrørende forberedelsen og gennemførelsen af konventet er blevet overdraget til en lille gruppe (K. Coates, L. Castellina, B. Lambert og J. Graafls), medens alle andre til nød kan fungere som statistier.

Det er vor overbevisning, at den politiske orientering og de forberedelsesmetoder for konventet, som dets organisatorer har til hensigt at gennemføre, udelukker en europæisk dialog, der virkelig kunne have udsigt til at give resultater. Det er en sådan dialog, der ville kunne fremme freds kræfternes fælles samvirke, og som freds kræfterne så brændende har brug for i den nuværende usikre internationale situation. Arrangørernes holdning kan derimod kun opmuntre »koldkrigerne« til at så spild blandt krigsmodstanderne i Europa med det formål at standse deres fremmarch. Det er en selvfølge, at vi ikke vil være med i dette lidet tiltalende foretagende.

Vi anser det for at være på sin plads, at vi fremlægger vor stilning helt åbent for at undgå eventuelle misforståelser og spekulationer. Vore kontakter har vist, at talrige samfundsmæssige organisationer og talrige personligheder i Øst- og Vesteuropa indtager identiske eller lignende standpunkter med hensyn til konventet.

Vi vil nu som før uopørligt arbejde for yderligere at styrke den gensidige forståelse og den fælles handling mellem offentligheden i øst og i vest for at bringe vort fælles mål — at forbinde en atomkrig og fjerne alle slags atomvåben fra vort kontinent — nærmere.

Med højagtelse
(sign.)

Juri Shukov
Præsident for den sovjetiske
komité til forsvar for freden.

**Socialismen
mellem utopi
og virkelighed**

Bent Storrø

173 sider — vejl. pris kr. 87,-
Forlaget KT, Studiestr. 24,
1455 København K.

**KT udgives af
Kommunistisk
Arbejderparti.
Udkommer 8 gange
årligt.
Enkelte numre kan
bestilles på ovenstående
adresse.
Pris i løssalg kr. 15,-
Abonnement:
nr. 3-5 kr. 45,-
nr. 3-9 kr. 105,-
Indsæt beløbet på giro
7 08 94 65, KT, Studie-
stræde 24, 1455 K.
Angiv ønskede numre
under »meddelelser til
modtageren».**

**Kommunistisk
Arbejderparti udgiver
udover KT »Den røde
Tråd». Tråden udkommer
en gang om måneden med
nyheder om KAPs syns-
punkter og arbejde.
Du kan abonnere på
Tråden ved at indsatte
et beløb på giro
3 25 83 27, KAP,
Studiestræde 24, K.
Husk at skrive »Den røde
Tråd» i rubrikken med
»meddelelser til
modtageren».
Pris kr. 30,- pr. halvår.**

**Kommunistisk
Arbejderparti,
Studiestræde 24, 1455 K
Tlf. 01 15 21 33
(daglig 13-16)
KAP-Arhus, Røllikevej 19
8240 Risskov
Tlf. 06 17 32 80
Partiets øvrige lokalaf-
delinger kontaktes via
kontoret i København.**

»Stedfortræderkrig«

Sovjets åbne angreb på den uafhængige fredsbevægelse sætter nyt lys på den hjemlige debat.

Gennem den seneste tid har repræsentanter for DKP og partiets fredsorganisation, Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed, ført sig frem i pressen med voldsomme angreb på KAP.

Vi har været lidt forundrede over denne pludselige interesse for vore synspunkter fra den kant, men naturligvis taget handsken op — selvom det unægteligt er vanskeligere at få optaget svarene end det øjensynligt var at få optaget angrebene.

Det sovjetiske brev har imidlertid sat en flue i hovedet på os, som næsten ikke er til at komme af med igen: Det er i virkeligheden slet ikke os DKP er ude efter, men den brede uafhængige fredsbevægelse, herhjemme repræsenteret af Nej til Atomvåben.

Vi er vidner til en stedfortræderkrig i bedste Komintern-stil. I stedet for at rette slaget mod den egentlige modstand har man udvalgt sig KAP, som forekommer at være en mere overkommelig mundfuld — og hvis »åbenlyst rabiate anti-sovjetisme« i DKPs tanker må gøre os til oplagt

bombemål.

Se, lykkes det nu at isolere KAPs synspunkter i den offentlige debat, så skulle der være basis for siden hen at tage fat på Nej til Atomvåben og påvise hvordan den organisation i virkeligheden blot repræsenterer en mere skjult udgave af KAPs anti-sovjetisme.

Vi tror ikke på at taktikken lykkes. For DKPs og Sovjets argumenter passer alt for ualmindeligt dårligt til den praktiske virkelighed. Sovjets blodige krig mod Afghanistan er praktisk og skræmmende virkelighed, undertrykkelsen af kritiske og uafhængige fredsgrupper i østlandene der finder sted i ly af sovjetiske bajonetter, er ligeledes virkelighed. Og disse virkelighedens beviser på at Sovjet ligeså lidt som USA er fredens fortalere kan ikke blot afvises som tankeespind opfundet til lejligheden af KAP. Vi tror at de uafhængige freds kræfter vil betakke sig for den vej Sovjet anviser: en helhjertet opslutning bag Sovjets 'fredspolitik'.

Men derfor kan man jo godt være forberedt på at den sovjetiske offensiv også har og vil få sine hjemlige udløbere.

flere

SÆRTRYK

?

**Yderligere
eksemplarer af
dette særtryk
af KT kan
bestilles hos
Kommunistisk
Tidsskrift,
Studiestr. 24,
1455 Kbh. K.
Tlf. 01 14 42 66
(daglig 13-16).**

KT
3/83

Tema: Fredsbevægelsens balancegang

Som det fremgår af dette særtryk vækker den uafhængige fredsbevægelses arbejde bekymring også i Kreml. KT nr. 3 behandler fredsbevægelsens balancegang. Vi ser på hvordan supermagternes udspil er afstemt efter kampen om den vesteuropæiske opinion — med Andropovs sidste udspil som eksempel.

Sammen med det brev som kan læses på disse sider bringer vi END-appellen — samlingspunktet for den uafhængige fredsbevægelse.

Lederen argumenterer for at der er to imperialistiske supermagter som truer freden og i to debatindlæg argumenter

fredsbevægelsen i den situation kan vinde resultater og samtidig bevare sin uafhængighed.

Og så har vi set på mulige ændringer i sovjetisk politik efter Breznev's død og vi gennemgår en række centrale begreber i fredsdebatten i en omtale af den svenske fredsforsker Wilhelm Agrell's sidste bog, De yderste våben.

Men KT handler om andet end fredskampen. Læs om »offentlig produktion — venstrefløjens krisepolitik?«, »Ti år i EF — krisen kuldaster unionsplanerne«, »Skal vi have et nyt lønsystem?« om Mimis kulturpolitik og debat om fir-

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3260882510

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

HVEM BÆRER ANSVARET

Sådan blev resultatet:

Reallønnen falder mindst 10 pct.

- Piserne stiger med ca. 10 pct. om året.
- Lønnen må højst stige 4 pct. om året.

Arbejdsløsheden stiger fortsat

- Arbejdstiden bliver ikke forkortet.
- Reallønsfald — mindre købekraft — mindre produktion.

Ingen lokale forbedringer

- Ingen lokale lønstigninger ud over de 4 pct.
- Arbejdsgiverforeningen kan bremse lokalaftaler.
- Der må kun forhandles 3 gange i perioden.

De automatiske lønreguleringer sløjfet

- Regeringen har afskaffet dyrtidsreguleringen.
- Taktreguleringen for de offentlige er forringet.

Hvem bærer egentlig hovedansvaret for, at der endnu en gang bliver trukket en minusoverenskomst ned over hovedet på lønarbejderne?

Er det regeringen, som har udstukket den 4 pct. lønramme, man nu er blevet enige om? Er det arbejdsgiverne i DA, Finansministeriet, amter og kommuner, som har været helt ubøjelige over for vore krav? Eller er det de faglige topledere i LO og de store fagforbund, der jo har indgået overenskomstforligene på fagbevægelsens vegne?

Naturligvis bærer såvel regeringen som arbejdsgiverne og de faglige ledere ansvaret. Det er disse 3 parter, der i fællesskab har fået gennemtrumfet minusoverenskomsterne.

Det kan vel egentlig ikke undre, at arbejdsgiverne har ønsket at tryne fagbevægelsens medlemmer. De har jo stik modsatte økonomiske interesser at forsvare.

Anker og Schlüter hånd i hånd

Det kan heller ikke undre, at regeringen Schlüter har gjort alt for at kaste krisens byrde over på arbejderklassen. Tidligere socialdemokratiske regeringer med Anker Jørgensen i spidsen har jo banet vejen med statsindgreb i overenskomsterne i 1975, 1977 og 1979, indfrysninger af dyrtidsportioner osv.

Schlüter-regeringen er således trådt i Anker Jørgensens fodspor, og en socialdemokratisk regering ville have gjort nøjagtig det samme. Anker Jørgensen har da også netop skamrost de elendige overenskomster.

At gøre kampen mod overenskomsterne til en speciel kamp mod den siddende regering er derfor forfæjlet og perspektivløst.

Kampen mod minusoverenskomsterne er en kamp mod den indkomstpølitik, som både Socialdemokratiet og de åbent-borgerlige partier så hidsigt forfølger sammen med DA og de faglige topledere.

Fagtoppene modarbejder medlemmerne

Og det er hos fagbosserne, at hovedansvaret for reallønsfald og stigende arbejdsløshed bør placeres. For hvad ligner det, at de faglige ledere, der er sat til at varetage fagbevægelsens medlemmers interesser direkte bruger overenskomstsystelet mod medlemmerne?

Hvorfor går de gang på gang i spidsen for løntilbageholdenhed? Hvorfor nægter de kategorisk at gennemføre nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation? Hvorfor tager de ingen initiativer, der kan nedbringe antallet af arbejdsløse?

Er det ikke hamrende ulogisk, at de faglige topledere gang på gang går

imod medlemmernes interesser og f.eks. direkte knuser aktioner som havnearbejdernes?

Er det ikke også fuldkommen absurd, at fagbevægelsen, som er den klart største græsrods- og massebevægelse i Danmark og tæller et flertal af den danske befolkning, stort set intet gør, når dens interesser tilsidesættes?

Mon ikke mange tit har spurgt sig selv, hvad de egentlig får for medlemskontingentet andet end fagblade og minusoverenskomster? Mon ikke mange har spekuleret over, hvorfor fagbevægelsen er ved at blive omdannet til ekspeditionskontorer og redskaber for indkomstpølitik og arbejdsgiverinteresser?

De har andre økonomiske interesser

Er det fordi, de faglige topledere er vege og ubesluttsomme, at dette sker? Eller er det fordi, de netop har bestemte interesser i, at fagforeningerne ikke skal være kamporganisationer, der skal forsvare medlemmernes levevilkår og gøre op med den kriseramte kapitalisme? Har de faglige ledere egne interesser at pleje?

Ingen skal vist beskyldes f.eks. Georg Poulsen, Metal eller Kirsten Stallknecht, FTFs formand for at være vege og ubesluttsomme. Tvært-

imod. Grunden til at de indgår minusoverenskomster og i tide og utide har talt om ØD/OD i stedet for, er, at de har politiske og økonomiske interesser, der går helt på tværs af de medlemmer, de burde repræsentere.

Som andre topledere inden for hovedorganisationerne LO, FTF og AC samt de store fagforbund som bl.a. HK, SID, Metal, modtager de en løn, der ligger milevidt fra deres medlemmers. Topledere som Jørgen Eiberg, HK eller Georg Poulsen har en løn, der ikke ligger under den halve million om året!

Fagtoppene er kapitalister

Dertil kommer, at de har råderet over kapital i statslige virksomheder, halvstatslige eller kooperative foretagender samt fonds som ATP-fonden og Lønmodtagernes Dyrtidsfond, der begge råder over milliardsummer.

Desuden sidder de i EF-udvalg, og i bestyrelser for banker og sparekasser, hvor de er medbestemmende for anbringelse af kapital i fast ejendom, jord, virksomheder mm.

Toppen af dansk fagbevægelse har derfor egne interesser, som skal

plejes. De faglige topledere udgør et særligt lag inden for det danske borgerskab. Og de er blevet en del af dette borgerskab gennem positioner inden for fagbevægelsen og statsapparatet.

Det er på denne baggrund ikke underligt eller absurd, at folk som LO-formanden Knud Christensen, HKs Jørgen Eiberg, Metals Georg Poulsen, FTFs Kirsten Stallknecht eller lærernes Jørgen Jensen har forhandlet en minusoverenskomst igen, som de vil have os til at stemme ja til.

Nej — og hvad så?

Naturligvis skal der stemmes »Nej« til de nye overenskomster, — alt andet vil være passiv accept af de forringelser vi tilbydes. Men vi må samtidig være klar over at der ikke sammenlagt bliver tale om et rungende »Nej« — langt fra! Mange vil passivt acceptere. Og mange vil — forståeligt nok — synes at en stor-konflikt styret af fagtoppene, og med efterfølgende regeringsindgreb ikke er et særligt tillokkende alternativ.

Det er altid klogt at se sandheden i øjnene: lønarbejderne i Danmark er de seneste år kommet ganske alvorligt på hælene. Vi lever i sorte tider. I den nuværende situation handler det om at *forsvare* sig mod de byger af angreb, der hagler ned over os. Den nuværende aktivitet og bevægelse i arbejderklassen er ikke engang tilstrækkelig til at holde på vore nuværende positioner. Og bevægelse og aktivitet skal der til, for at nå et hvilketsomhelst, stort eller lille, resultat.

Giver frit spil

Partier som DKP, SF og VS siger de vil skabe en sådan bevægelse, ved at fremsætte en hel række offensive overenskomstkra, de ikke engang selv tror på, og som ligner en ønskeseddel fra de glade tressere. Det ser så flot ud, men ærligt talt: KAP mener, at denne overbudspolitik har sin del af ansvaret for de elendige resultater!

Guderne skal vide, at vi f.eks. har brug for dyrtidsdækning og for en stor arbejdstidsnedsættelse med fuld løn. Men at fremsætte krav om fuld dyrtidsdækning og 35 timer her og nu, er helt ude af trit med situationen. For når det store flertal anser disse krav for at være totalt urealistiske, så kommer der intet pres for at få kravene gennemført. Og når disse partier præsenterer overbudskravene som alternativet til indkomspolitikken, så er der frit spil for de faglige leders udsalg.

En tredje vej

KAP peger på en tredje vej, der lægger afstand både til indkomspolitikken og til den øvrige venstrefløj »militante« overbudspolitik. Der må arbejdes og stilles krav ud fra en jordnær og virkelighedsnær opfattelse af situationen. Ikke af hensyn til landets såkaldt betrængte økonomi. Ikke fordi vi ikke kunne ønske os store indrømmelser fra arbejdsgivere og regering. Men fordi det i disse sorte tider handler om at sætte flest mulig i bevægelse, — at få flest mulige til aktuelt at bryde med indkomspolitikken, fordi de ser et alternativ, der kan bære.

Et nej til overenskomsterne skal også være et ja til at skabe en bevægelse, indtil og op til overenskomst.

Hvad mener KAP?

Om overenskomsten:

Der skal slås hul på 40-timers ugen: 38 timer med fuld løn — 30 timer er målet. Dyrtiden skal *genindføres* — energien ind i pristallet. Arbejdsløsheden skal bekæmpes — offentlig produktion!

Om verden af idag:

Det er både USA og Sovjet, der truer med at kaste os ud i en ny verdenskrig. Befrielsesbevægelserne i den 3. verden skal støttes: Afghanistan, El Salvador, Eritrea, Palæstina...

Om regeringen:

Det er fup, når det påstås, at Socialdemokratiet er mere arbejdervenligt end Schlüter. Alle »tungen« dele af Schlüters politik er grundlagt eller påbegyndt af Ankers regering. Og Socialdemokratiet kan »opretholde roen« via sit greb om fagbevægelsen.

Om socialismen:

Kapitalismen kan ikke løse sin krise: millioner er arbejdsløse og flere følger efter, den 3. verden plyndres, naturressourcerne ødelægges, oprustningen og krigsfaren truer hele menneskeheden. Socialisme er nødvendigt, men systemerne i Østeuropa er ikke socialistiske. Tværtom. Socialisme er frihed, ikke undertrykkelse, for det store flertal!

KAP udgiver:

Kommunistisk Tidsskrift, KT 8 gange pr. år. Nyhedsbladet »Den røde Tråd« orienterer hver 4. uge om KAP. Ring eller skriv efter

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3260882529